

OTAKAR KOŘÍNEK

Na stole do Toskánska

VYDAVATEĽSTVO
SPOLKU SLOVENSKÝCH SPISOVATEĽOV

Copyright © 2019 Otakar Kořínek
Cover design © 2019 Barbara Baloghová
Slovak edition © 2019 Vydavateľstvo Spolku slovenských spisovateľov,
spol. s r. o., Bratislava
e-mail: vsss@stonline.sk
<http://www.vsss.sk>

Na vydanie tejto knihy prispela firma CRYSTAL K and K

VYDAVATEĽSTVO
SPOLKU SLOVENSKÝCH SPISOVATEĽOV,
spol. s r. o.

Otakar Kořínek: Na skok do Toskánska
Zodpovedná redaktorka Ina Martinová
Obálka a ilustrácia na obálke Barbara Baloghová
Grafická úprava a sadzba Ľubica Končeková
Tlač P + M, s. r. o., Turany
Prvé vydanie
Vytlačené na Slovensku

ISBN 978-80-8202-113-7

OTAKAR KOŘÍNEK

Na skok do Toskánska

Štvoryľka v Caorle

Do Caorle, prvej zastávky nášho opätovného výpadu do Talianska, sme to zvládli z Bratislavy ako vždy – za šesť-sedem hodín. Pred očami nám mihotavo hralo Toskánsko, kam sme sa chceli vybrať už dávnejšie. Cesta ubiehala, po chladnom Rakúsku sa na nás začala usmievať *bella Italia*. O chvíľu šup do Caorle, do nášho milého, známeho, kde prenocujeme. Tak nám znelo a zrelo v mysliach.

Teda o chvíľu ako o chvíľu. Z hraníc to trvá ešte dobré dve či tri hodiny. Ale nech. Opäť uvidíme dedinku či mestečko, ktoré sa krčí na úbočí talianskeho horského velikána. Pri každej ceste nás vábi, sľubujeme si, že raz tam odbočíme. Dosiaľ sa tak nestalo, ale niektoré miesto asi musia zostať snom. Zvyčajne v nich nič snové nie je, ale dôležitý je ten sen, nie realita. Nech teda pekne vábia ďalej.

Ale napokon budeme v Caorle. Bude tam hotel Etna, jej prívetivý majiteľ Enzo, muž okolo štyridsiatky, ale stále chlapčenský, s ktorým sa už dobre poznáme, dá nám izbičku, dolu posedíme pri pive, spýtame sa ho, ako vidí sezónu, povie, že uvidíme, ale musí to vidieť nádejne a nádeje sa určite splnia, inak by svoj rodinný hotel neudržiaval. Posedí si s nami pri stolíku, občas odbehne to či ono zaradiť, kolobeh, ktorý je nám už povedomý, spýta sa, či si *signori* dajú ešte jedno – zbytočná otázka – „ideme na jedno“ je najpriehľadnejšia lož na svete, potom sa najeme, hore v izbičke na balkóniku si dáme niečo ostrejšie, aby sme si ešte búrlivejšie rozplamenili sny o Toskánsku, a potom do postielky a ráno hup hore, pekní, dychtiví,

a hor sa do Peccioli, to mestečko nám poradili, ubytko bez problémov nájdete, a čakajú nás tam všetky krásy oných ospevovaných toskánskych končín, ktoré onedlho ospievame aj my – pohľadmi, dotykmi – a ospievajú, ovanú aj ony nás, vôňami, nádherou, budeme čerství, svieži, všetko budeme vstrebávať a za rána cestou z Caorle sa tým vopred nadchýnať.

Do Caorle sme sa vnorili už známou cestou, najprv popri prístave, potom kruhový objazd, doprava, ešte raz doprava a už sa pomaličky, lahodne blížime k Etne. Už sa v nej vidíme. Zastavíme pred ňou, ale je čudná, akási mĺkva. Podídem k zavretému vchodu. Mŕtvota. Búcham. Nič. Nazriem cez škáru závesu na vchode dnu. Aj tam je mŕtvo.

Obzriem sa na Arna. A kým stihne vysloviť: „Veď ešte nie je sezóna, ty dilinger,“ zapne to aj mne. Je začiatok apríla.

Tak teda Enzo o nás príde. Horšie, že aj my oňho. Niekde sa tu musíme vyspať. Ťaháme sa pomaly autom, keď nám zrak padne na nápis: HOTEL VIENNA. OTVORENÉ CELÝ ROK. Modro sa ten nápis skvel, zvislo svetielkujúc na hoteli.

No ešteže tak. Pani na recepcii nám dala izbu, o ktorú som požiadal trocha vybrúsenejšou taliančinou ako minule, keď sme boli v Taliansku. Prišli sme do izby, ale bola, chuderka, taká utopená kdesi v útrobách Vienny, bez balkóna, výhľad na zadný múr iného hotela.

Tak to nie, prešľahlo v nás oboch. Vrátil som sa na recepciu a požadoval som izbu s balkónom. Pani recepcná vyhovela.

Na balkóniku s výhľadom na hlavnú ulicu sme si prestreli. Balkónik bol maličký, na šírku stoličky a ešte čosi, ale nie sme nároční. Na prestretom stolčeku sa ocitli dve zelené plechovičky Zlatého bažanta. Pomaličky, v zasne-

ní z nich ubúdalo. Bez mnohých slov sme sa zhodli, že treba preskúmať večerné Caorle. Na istých veciach sa vždy s Arnom zhodneme bez mnohých slov a niekedy aj bez nich. Áno, vyberieme sa do večerného Caorle.

Bažantíka sme dorazili a rovnako bez mnohých slov sme sa zhodli, že na pomerne dlhú púť po meste sa treba ešte posilniť. Dali sme si za pohárik či dva toho, čomu sa u nás za starých čias hovorilo trúnok.

Keď sme sa po celom dni sedenia v aute takto pekne uvoľnili, Arno prehodil:

„Platí taká zásada, že keď zavítaš do nového mesta, kde si ešte nikdy nebol, treba najprv zísť do krčmy. Posedieť pekne v triezvosti, no, do istej miery, s miestnymi, nabráť tamojšiu atmosféru, potom všetko inak vnímaš, pravedivejšie, naladený na ich tamojšiu domácu strunu.“

Táto struna znela pekne.

„Je tu však malý háčik,“ zaprotirečil som. „Caorle nie je pre nás nové, už sme tu boli, bývali tu a poznávali to tu.“

Arno sa zamyslel. A prišiel síce s nie s novým, ale za daných okolností s celkom oslobodzujúcim riešením. „Dva razy do tej istej rieky nevkročíš, tak sa vraví, nie?“

To je fakt, dal som mu v duchu za pravdu. Navonok sa môj súhlas prejavil stručným: „Podme!“

Pustili sme sa hlavnou triedou. O poznanie menej rušnou ako to, na čo sme boli zvyknutí z minulých návštev v lete. Z hlavnej triedy sme zamierili pomedzi hotely na plážovú promenádu. Po slnečníkoch ani stopy, len pás piesku. Už sa zvečeralo, bola noc. Čierne more dorážalo na breh tak akurát, sunuli sa po ňom biele čipky príboja, pekne, usporiadane, jedna za druhou. Čosi mi to pripomínalo, akúsi prítomnú minulosť. Bolo to prívetivo temné, nostalgické, pokojne evokujúce. Hotely zatvorené, tma, nikde človečika. Ale bol v tom prísľub, rozbeh – na roz-

diel od prímorského letoviska po sezóne, mŕtveho, hne-
dého, dohasínajúceho, aké sme tiež raz zažili o dve stovky
kilometrov poniže. Tu a teraz, zjari, to smerovalo k životu.

Vrátili sme sa späť na hlavnú triedu. Do starého mesta
to bol skok a skokom sme tam aj boli. Rozhodovanie, kde
zakotviť, bolo jednoduché. Nebolo totiž veľmi z čoho vy-
berať. Ulice vyzerali ako po útoku plynom, človečik kde-
tu, známe pohostinstvá zadbneené. Slovom, predsa len
smútok ako v prímorskom letovisku mimo sezóny.

Otvorené mali len v jednom pohostinstve. Pred ním
už stáli stojany ovešané pohľadnicami, suvenírmi a ostat-
ným, čo sa ponúka turistom. Nasmerovali sme si to rov-
no dnu. Celkom pekné. Za pultom dievčina, stolíky pre
dvoch, steny ovešané americkými autoznačkami – Ne-
vada, California, Arizona, Sunshine State, to ako Florida,
a celé priehrštia ďalších. Pre väčšinu Európanov exotika,
prečo nie. Pri dvoch stolíkoch sedeli domáci, družne be-
sedovali medzi sebou a s čašníčkou. Očividne im bolo
dobré. Ešte sa im do toho nemiešali cudzinci, bolo vidieť,
že si tú pohodu užívajú, kým môžu.

Zasadli sme aj my. Zapálili sme si, obzerali sme si lokál.
Čašníčka k nám podišla až po hodnej chvíli, keď dokonči-
la debatu so svojimi. Skúsená, neprišla hneď, ale netrvalo
to ani dlho, bolo to tak po taliansky, fajn.

„*Que birra avete?*“ začal som, trocha neistý, či mi po-
rozumie. Porozumela. Predsa len, tieto základné veci
v cudzom jazyku – aké pivo máte – dostane človek do
krvi rýchlo. Predložila nám taký vystužený kus papiera
s názvami pív. Mali kopu belgických, nemeckých, dán-
ských a aj talianske. A pri nich aj percentáž alkoholu.

„Ja by som si dal toto nemecké,“ povedal som Arno-
vi. „Je to dvanásťka, celkom sadne. Nemci majú tradične
dobré pivo.“

Arno chvíľu študoval pivný lístok. „Ja si dám tohto Belgičana. Je to šestnástka, ešte nikdy som to nepil, skúsim, uvidíme.“

Čašníčky som sa po objednávke ešte pre istotu spýtal... teda chcel som sa spýtať, ale vtom ani zaboha spomenúť si, ako sa to povie po taliansky... či to majú čapované, a tak som to vyhrkol po nemecky „am Fass“ a pre istotu ešte po anglicky „on draught“, s otáznikom na konci. Prisvedčila.

O chvíľu stáli pivá pred nami, s krásne našuchorenou penou. Pustili sme sa do nich a v debate o tom či onom naše pollitre pošli, ani sme nevedeli ako. Ešte raz. Milá čašníčka nám ich razom doručila na stôl. Keď nám pri niesla tretie kolo, začal som sa vypytovať, prečo tu majú toľko amerických autoznačiek. Porozumeli sme si po taliansky natoľko, že som pochopil, že ich tu nechávajú turisti a niektoré si zoženú sami, „viete, aby to tu malo taký dobrý šmrnc, kolorit“, vysvetlila. Aj množstvo fotografií bolo na stenách, starých, ani nie čierno, ale hnedobielých. Sépiových, tak sa hovorí. Nakaširovaný historizmus pre turistov.

Nadhodil som to Arnovi.

„Ani by som nepovedal,“ dal najavo nesúhlas. „Ja si skôr myslím, že v prvom rade majú na mysli seba, domácich. Chcú si pripomenúť vlastnú minulosť, svoje korene. V tom sa cítia dobre. A keď to my turisti oceníme, tým lepšie. My sme, ako sa dnes zvykne hovoriť – tá pridaná hodnota.“

Zauvažoval som nad jeho slovami. A nemohol som inak, ako mu dať za pravdu.

Keď sme pomaličky, pohodovo, dopili tretie, vravím mu: „Počuj, to pivo je dobré, ale mám z neho, vieš, taký veľmi tekutý, rozliaty pocit. Bolo by ho treba stmeliť. Nejakou – vypožičiam si tvoj výraz – pridanou hodnotou.“